

החלב הקדוש של קומונגו

באסוטו - דרום אפריקה

רחוק מכאן, בארץ חמה מאוד חיו פעם איש ואישה, ולהם שני ילדים, בן בשם קואנה ובת בשם תאקאננה.

משעת הבוקר ועד מאוחר בערב ההורים עבדו וכשהשמש הייתה גבוהה בשמיים נחו בצל עץ כלשהו. בהדרם הבט הקטנה דאגה לבית בלבד, והאח שלה יצא תמיד מוקדם בבוקר, כשהיה עוד קרייר, והוביל את העדר שלהם למרעה הטוב ביותר שי יכול היה למצוא.

יום אחד, קואנה ישן יותר מהרגיל, הורים יצאו כבר לעבודה ורק תאקאננה הייתה בבית, והכינה לחם לארוחות ערבי.

"תאקאננה" אמר קואנה "אני צמא. תביאי לי מהעץ קומונגו קצת חלב, שהוא הטעים ביותר בעולם".
"אבל קואנה" קראה האחות "הרי אסור לנו לגעת בעץ זהה. מה יגיד אבא כשיחזור הביתה? כי הוא ידע זאת בטוח".

"שיטויות" ענה קואנה "בעץ קומונגו יש כל כך הרבה חלב שהוא לא ירגע בחסרונו. אם לא תרצי להביא לי אותו לא אוציא את העדר למרעה. הם ישארו בסככה שלהם, ובוודאי יموתו מרעב". הוא הסתובב בכעס והתיישב בפינה.

אחרי זמן מה אמרה תאקאננה "נעשה חם, אולי כדאי שתוציא עכשו את העדר?"

אבל קואנה ענה בזעף "אמרתי לך שלא אלר אתם למרעה. אם איןני יכול לקבל חלב, הם יצטרכו להשאר בלי מרעה".

תاكאננה לא ידעה מה לעשות. היא פחדה לא לשמוע להוראות הוריה, שבודאי יריביצו לה, אך הרי הבהמות יסבלו אם לא יאכלו, וגם על זה היא תקבל מכות. ובסוף היא לקחה גרזן וקערת חמר, עשתה חור קטן בעץ קומונגו ומילאה את הקערה. "הנה החלב שרצית" אמרה כשהיא מגישה אותו لكואנה היושב מרגז בפינה.

"זה הכל?" נهم קואנה "זה לא יספק אפילו לזרוב. לכי ותבואי לי פי שלוש מהקערה הזה!" בפחד גדול הלכה תاكאננה שוב וננתנה לעץ מכיה חזקה עם הגרזן. מיד יצא משם זרם חלב חזק כל כך שהגיע כמו נהר אל הבקתה שלהם.

אותם באדם והזמן אצל הנפה כמו טבעות פלדה. הטבעות הולבשו על הידים והרגליים של תאקאנה והעורות הוצמדו אליו, אחד מקדים מה אחד מאחורה. כשהכל היה מוכן קרא לאנשי הכפר ואמר "אני אטפטר מטאקאנה".

"להתפטר מהבת היחידה שלך?" שאלו בהפתעה "אבל מודיע?"

"כי היא אכלה מה שלא הייתה צריכה לאכול. היא נגעה בעצם קדוש שישיר רק לי ולאמא שלה." הוא אמר לטאקאנה לילכת אחורי והוביל אותה בדרך אל כפרו של מפלץ.

הם עברו בשדוות שם הבשילה חיטה ופתחו ארנבת קפזה לקראותם, נעמדה על רגליה האחוריות ושרה "למה תיתן את בתר היחידה, היפה, הבהירה, למפלץ?"

"モטב שתשאלַי אותה" ענה האיש "היא גדולה מספיק כדי לענות."

ואז שרה תאקאנה "נתתי קומונגו לטאקאנה. נתתי קומונגו לשומר הבהמות כי בלי זה הוא לא רצה להוציא את העדר למרעה והם היו מותות מרעב. לכן נתתי לו קומונגו של אבי".

ואז קראה הארנבת "איש רע! זה אותו צרי לאכול המפלץ ולא את בתר היפה".

"קואנה! קואנה! עוזר לי לאטום את החור. לא ישאר חלב בשבייל אבא וממאי" אבל גם קואנה לא הצליח לעצור את זרם החלב והחלב זרם עכשו דרכ הבקתה ובמורד הגבעה שם עבדו ההורים.

אבא שלהם ראה מרחוק את הזרם הלבן והבין מיד מה קרה.

"אישה! אישה!" קרא "ראית את קומונגו הזורם במורד? זה בוודאי תעלול של הילדים. אני חייב לילכת ולראות מה העניין כאן". ושני ההורים עזבו את מעדrijם ורצו לעז קומונגו.

הם נפלו על הברכיים ובידיים אספו מהחלב ושתו. ובאותו הרגע חלב קומונגו זרם חזרה במעלה הגבעה ונכנס חזרה לעז.

"טאקאנה" אמרו ההורים כשהגיעו הביתה, מתנשפים מהריצה וחומם "מה עשית? למה קומונגו הגיע אלינו לשדה במקום להישאר בגן?"
זו אשמתו של קואנה" ענתה תאקאנה "הוא לא רצה להוציא את העדר למרעה לפני שি�שתה מחלב של קומונגו. לא ידעת מה לעשות אז הבאתי לו".

אבא שלהם שמע את דבריה אך לא אמר מילה. הוא יצא החוצה והביא שני עורות כבשים. הוא צבע

"למה תיתן את בתר היחידה, היפה, הבירה,
למפלץ?"

"モטב שתשאלו אותה" ענה האיש "היא גדולה
מספיק כדי לענות".

ואז שרה תאקאננה "נתתי קומונגו ל��ואהנה. נתתי
קומונגו לשומר הבהמות כי בלי זה הוא לא רצה
להוציא את העדר למראעה והם היו מותות מרעב.
לכן נתתי לו קומונגו של אבי".

והאיילות קראו "איש רע! מוטב שהמפלץ יטרוף
אותך ולא את בתר היפה!"

אר האיש לא שם לב גם על זה. בסוף הם הגיעו
לכפר בו גר המפלץ והלכו ישר לבקתה שלו. הוא
לא היה בבית אר במקומו פגשו את הבן שלו
מאסילו, שלא היה כלל מפלץ אלא איש צעיר
ומנומס. הוא אמר מיד למשרתיו להביא ערמת
עורות והושיב עליה את תאקאננה אבל לאביה אמר
לשבת על הארץ. כאשר הבית בפניה של תאקאננה
יופיה הדחים אותו והוא שאל את אותה השאלה
ששאלת קודם הארנבת, הצבאים והאיילות.

תאקאננה ענתה לו כפי שענטה כבר קודם והוא
מיד ציווה שייקחו אותה לבקתה של אמא שלו כדי
שזו תשמר עליה.

אר האיש לא שם לב לדבריה של הארנבת והלך
מהר יותר כשהוא מושך את תאקאננה אחריו. וכך
הם עברו ליד עדר צבאים ואלה עצרו כשראו את
תאקאננה ושרו

"למה תיתן את בתר היחידה, היפה, הבירה,
למפלץ?"

"モטב שתשאלו אותה" ענה האיש "היא גדולה
מספיק כדי לענות".

ואז שרה תאקאננה "נתתי קומונגו ל��ואהנה. נתתי
קומונגו לשומר הבהמות כי בלי זה הוא לא רצה
להוציא את העדר למראעה והם היו מותות מרעב.
לכן נתתי לו קומונגו של אבי".

והצבאים קראו "איש רע. זה אותך צריך לאכול
המפלץ ולא את בתר היפה".

כשהחשים ולא יכולו ללכת יותר הם עצרו ללילה.

תאקאננה שמחה מאוד כי העורות על גופה היו
כבדים והיא התעניפה מאוד מהדרך. لكن, למרות
שפחדה מאוד מהמפלץ, ישנה כל הלילה. בבוקר
אבא שלה העיר אותה ואמר שהם צריכים
להמשיך בדרך.

הם עברו ליד קבוצת איילות שרעו באחו. הן הרימנו
את ראשיהן וכשראו את תאקאננה שרו

תחת עץ הערבה והתחילה לחשוב איך להציג את בתה.

פטאום מבין עצים הופיעה אישה זקנה. "מדוע את בוכה, ילדתי היפה?" שאלת.

ותאקאננה ענתה "אני בוכה מפני תינוקת שלי. לא אוכל להסתיר אותה ל תמיד ואמ המפלץ יראה אותה הוא יטרוף אותהولي עדיף אפילו שהואتطבע בנهر".

"את צודקת ילדתי" אמרה הזקנה "תני לי את הילדה ואני אטפל בה. נקבע יומם בו תוכל לבוא הנה ואני אביא אותה לךן".

תאקאננה קיבלה ברצון את הצעתה של האישה. כשזרה הביתה סיפרה לבולה שהטביעה את התינוקת בנهر. מאחר והוא ראה שהיא יצאת בכיוון זה, האמין לדבריה.

כשהגיע יום המפגש תאקאננה יצא מהבית כשכלם היו עוסקים בבעיות שלהם. היא רצתה למקום המפגש. שם היא נעמדה ליד הערבות ושרה ברוך "הביא לי את דילה, דילה שננדחתה, דילה שאבא שלה מסילו גירש אותה".

באוטו רגע הופיעה האישה עם התינוקת על ידיה. דילה גדלה כל כך שלבה של תאקאננה התמלא שמחה והיא שיחקה אליה ונשארה שם כל הזמן

את איש ציווה להביא אל אביו. כשהמפלץ ראה את האיש אמר למשרתים להכניס אותו לסיר גדול שתמיד היה מוקן מעל האש ושם הוא התבשל תוך דקות ספורות.

המשרת חזר אל מסילו וסיפר לו על קר. כדי שהבנות מסילו התאהב בתאקאננה ברגע שראה אותה לראשונה. תחילת הוא לא הבין את התחששה, כי כל חייו שנא נשים ודחה כלות רבות שההורם ניסו להכיר לו. הוריו כל קר רצוי שיתחנן בסוף שקיבלו את תאקאננה כמו בת, למרות שלא הביאה אליה כל נדוניה.

כעבור זמן תאקאננה ילדה בת. היא חשבה שזו הילדה היפה ביותר שביעולם. אך כשהחומרת שלה ראתה אותה התחילה לבכות מراتות "הו אם מסכנה! הוא ילדה מסכנה! וילך! למה אין זה בן".

תאקאננה לא הבינה את הצער והאישה הזקנה הסבירה לה שנוגג היה בכפר שלהם כי כל הבנות שנולדות מובאות למפלץ שאוכל אותן.

תאקאננה החזיקה חזק את ילדתה וקרה "זה לא נהוג בכפר שלי! איש לא יקח ממני את הילדה!" באותו לילה, כשכלם ישנו תאקאננה קמה, שמה את התינוקת על הגב וייצא למקום בו הנهر התפלג לשני זרים חזקים. שם היא התיישבה

"טוב, לכי" ענה ובעצמו רץ בשביל אחר, הגיע
לשם לפניה והסתתר בשיחים. בעבר רגע באה
תאקאננה, נעמדה על גدت הנהר ושרה "הבייאי ל'
את דילה, דילה שנדחתה, דילה שאבא שלה
מאסילו גירש אותה".

הזקנה יצא מהמים כשהיא אוחזת ביד של
הצעירה, עכשו כבר גבואה וחטובה. מאסילו הבין
מיד שזו בתו וכמעט בכיה מרוב שמחה שהיא חיה.
אר האישה הזקנה הרגישה במשהו ואמרה
"תאקאננה, אני חוששת שמיישרו רואה אותנו. לא
אשריר היום את הצעירה אלא אקח אותה חזרה
איתי". והיא שקרה שוב במים כשהצעירה איתה.
תאקאננה חזרה מיד הביתה, אך מאסילו הצליח
להגיע לשם לפניה. يوم שלם ישב בפינת הבית,
מדוכא וובכה. כשאמא שאלה אותו על סיבת מצב
רוחו זה, לא רצה לספר לה את האמת ורק תירץ
זאת בכאב ראש.

בערב הוא אמר לאישתו "ראיתי את בתנו במקום
עליו אמרת שהטבעת אותה. במקום זאת היא חיה
בעומק המים וכעת היא כבר אישת צעירה".
"אינני יודעת על מה אתה מדבר" ענתה תאקאננה
"קברתי את ילדתי על החוף".

שיכלה. בסוף הבינה שהיא חייבת לחזור כי
עלולים להרגיש בהעדרה. היא החזירה את הילדה
לזקנה שנעלמה אליה בנהר.

ילדים שחיה מתחת למים גדלים מהר מאוד וטור
זמן קצר דילה גדלה והפכה לאישה.اما שלה
באה לבקר אותה מתי שرك יכלה. יום אחד, כשהן
ישבו כר ושותחו עבר שם איש שאסף ענפי ערבה.
הוא ראה את פניה של הצעירה והופתע כשהבין
שהיא דומה למאסילו. הוא גמר את עבודתו וחרז
הביתה. כשהפגש את מאסילו אמר "לפני רגע
ראיתי ליד הנהר את אישתך עם נערה שהיא מאוד
דומה לך. זו בוודאי בתר. כולנו חשבנו, הרי, שהיא
מתה".
מאסילו נבהל מאוד כי הבין שאישתו פגעה בחוק
המקום, אך בלבו היה שמח מאוד.
"מה לעשות?" שאל.

"ראשית תווודא שאינו צודק. תסתתר בין השיחים
כשתאקאננה תאמר כי היא הולכת להתרחץ בנהר,
וחכה עד שהצעירה תופיע".

ימים אחדים תאקאננה ישבה בשקט בבית ובעל
חسب שאולי הטעו אותו. אך ביום אחד היא אמרה
"אני הולכת להתרחץ בנהר".

"הביא לי את דילה, דילה שנדחתה, דילה שאבא
שלה מסילו גירש אותה".

דילה יצא מהמים והושיטה את ידה למאסילו
ולתאקאננה. במקומה נכנס למים כל העדר וشكע
כשהאישה הזקנה מובילה אותו לעיר הגדולה,
מלאת אנשים, המונחת בקרקעית הנהר.

מאסילו ביקש והתacen שתחזיר את הצעריה
הביתה אך היא לא רצתה לשמע על כך באמра
"איפלו אילו החזרתי אותה, היית שומר על מסורת
מוסר אותה לאביך המפלץ שיוכל אותה".
אך מאסילו הבטיח לה שלעולם לא יראה את
הצעריה לאביו ושহיום כשהיא כבר איש בוגרת
איש לא יפגע בה.

בסוף התרCCR לבה של תאקאננה והיא הלכה לנهر
להתיעץ עם האישה הזקנה.

"מה עלי לעשות?" שאלת "מאסילו ראה את דילה
ומاز מבקש שאחזר לו אותה".

"לפני שאtan לה ללכת הוא חייב להביא לי אלף
ראשי בקר בתמורה" אמרה האישה, ותאקאננה
הביאה את התשובה למאסילו.

"בשמחה atan לה איפלו אלףים ראשי בקר" קרא
מאסילו "כי היא הצילה את ביתי". הוא שלח
שליחים לכל הConfigurerם בסביבה וביקש להביא לו
את כל הבקר שנמצא אצלם. ואחר כך בחר אלף
פרים ופרות הטוביים ביותר והוביל אותם אל
הנהר. קהל גדול ליווה אותם מtower סקרנות. כולם
רצו לדעת מה יקרה.

תאקאננה יצא אל הנהר לפני כל העדר הזה וקראה